

נא א מ"י פ"ב מהלכות
עירובין הלכה ו'
וכתב סג' ע"ש ח"ח
ס"י ט"ה סוף פ"א :

אימא אינו אוסר. לר"מ: והסניא. בניחויא: עד שלא נתן כו'.
אשראל שלא עירב קחי: יבול לבטל. אע"ג דמומר הוא לחלל שבת
יכול לבטל: כמזיד אין יבול לבטל. קסבר ר' יהודה מחלל שבת אין
יכול לבטל בלא שכירות: אוסר. דהדר שקליה לרשותיה ובשוגג נמי

והא תנן מי שנתן רשות כו'. הא דפריך אברייהא טפי מאמתי'
משום דבבביתא מסיים בה דברי ר"מ:
הוציא בין בשוגג בין כמזיד יכול לבטל. פירש בקונט' אע"ג
דמומר הוא לחלל שבת יכול לבטל ר' יהודה לומר

[לקמן עמוד ב]

קסבו שוגג אטו מזיד: כמה דברים
אמורים. ר"מ קאמר לה דליתו ר'
יהודה ללישנא דמתי' קאמר דלא
מהני חזקה ולישנא דבביתא
דקאמר ר' יהודה עד שלא תהאך
טעמא לוא משום דלא מהני חזקה
הוא אלא משום דקסבר רבי הוא
כעובד כוכבים וגבי ישראל שביטל
איכא למימר דלש"י לר' יהודה מהני
חזקה וזמנה דברים אמורים דברי
הכל הוא: ופא אפנ. לר' יהודה
עד שלא יוציא אלמא מהני ביטול כל
כמה דלא הדר ביה, ובחזקה הוא
דפליג דקסבר לא מהני: ואיבעית
אימא. מתי' דמשמע דזוקי מבטל,
במומר לחלל בלשנא: גילוי פנים.
חלוף: מומר סוי. בתימיה וכו' משום
גילוי פנים חשיב ליה מומר: מומר
בגילוי פנים. בפרהסיא: כר' יהודה.
לר"מ מומר לחלל שבת בפרהסיא
מבטל: כדומרתא דמדושא. טענת
שחומתא ממין אחר ואמרי' במסכת
שבת (דף נ"ג): היא של אלמנו ושחומתא
של מתתא אסור ללאת בה, ודומרתא
חוסה: ומדושא לא תפשיה ודקתי במס'
שבת ולא נשיתי שם לענין שבת אלא
לענין טומאה ואמרי' על חומרתא
דמדושא קסר של טומא אחד ממני'
בשמים, וכי האי גוונא אמרי' בשבת
(דף ס"ב) דאין יוצאין בחומרתא
דפילון וחיוב עליו תשאת משום
דמשאי הוא ואטו תשאת משום:
בגון זכ. שמחלל שבת בלשנא:
אינו ישראל מומר. שבתני ליה
מומר לכל מילי: ר' מאיר ורבנן.
במס' בכורות בפר' עד כמה (דף ל"ג):
עד

והתנן *מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג
בין כמזיד אוסר דברי רבי מאיר אמר רב
יוסף אימא אינו אוסר אביי אמר לא קשיא
באן שהחזיקו בני מבוי במבוי באן שלא
החזיקו בני מבוי במבוי והתניא עד שלא
נתן רשותו והוציא בין בשוגג בין כמזיד יבול
לבטל דברי רבי מאיר רבי יהודה אוסר
בשוגג יכול לבטל, כמזיד אינו יבול לבטל
מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין כמזיד
אוסר דברי רבי מאיר, רבי יהודה אוסר כמזיד
אוסר בשוגג אינו אוסר, כמה דברים אמורים
בשלא החזיקו בני מבוי במבוי אבל החזיקו
בני מבוי במבוי בין בשוגג ובין כמזיד אינו
אוסר: אמר מר' יהודה אוסר בלשון אדרת
מחר ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תהאך
ויאמר עליכם אלמא נכרי הוא והא אנו עמי
שלא יוציא תנן: אימא עד שלא (הוציא) היום
ואיבעית אימא לא קשיא באן כמזיד דהדר
שבתות בצנעא באן במומר לחלל שבתות
בפרהסיא, כמאן אולא הא דתניא מומר וגילוי
פנים הרי זה אינו מבטל רשות (גילוי פנים
מומר הוין) אלא מומר בגילוי פנים אינו
יכול לבטל רשות כמאן כר' יהודה. והוא
(ג) דנפק בחומרתא דמדושא, בין דהויה לר'
יהודה נשיאד בסייה, אמר: בגון זה מבטל
רשות לר' יהודה אמר רב הנהא איהו
ישראל מומר זה המחלל שבתות בפרהסיא,
א"ל רב נחמן כמאן א"ל כר"מ דאמר חשוד
לדבר א' חשוד לכל התורה כולה אפי' בא'
מכל איסורי' שבתורה נמי, א' ברבנן האמרי'
חשוד לדבר א' לא הוי חשוד לכל התורה כולה
עד

במומר לחלל שבת אינו יכול לבטל בלא
שכירות ומתולה טעם בקונטרס
משום מומר לריך לומר דבפרהסיא
קאמר כדמסיק דדוקא בפרהסיא לר'
יהודה אינו יכול לבטל רשות ואפי'
לר"מ מבעיל רשות ובשוגג נמי דקאמר
מומר בגילוי פנים אינו מבטל רשות
כמאן כר' יהודה פירש בקונט' דלר"מ
במומר לחלל שבת בפרהסיא מבטל
ותימיה דבמתי' קתי לזוקי הרי הוא
ככברי כדמסיק לעיל ומשמע
כריש פירקין דרישא דמתי' ר"מ וי"ל
דודאי כולה מהניתא עד ר' יהודה ר"מ
קתי לה כדמסיים בה בבביתא
דברי ר"מ דר"מ שונה דברי רבטו
דברי חכמים ודברי ר"ג ואפשר דכרי
כר"ג דאמר לזוקי אינו מבטל
(ג) ועוד מדפליגי ר"מ ור' יהודה אליבא
דר"ג משמע נמי דכר"ג כבירא ליה
ומיכו לא משמע כלל לפרש ברייתא זו
משמע מומר חדא דלמא ליה למנקט
הוציא הוה ליה למימר שחילל שבת
בכל מלאכה שחילל ועוד דמשמע
דמשום הוציא שבת ודקתי עד
שלא נקן רשותו הוציא ועוד דמשמע
כהם הוציא בכל ענין בין בלשנא בין
בפרהסיא כמו מי שנתן רשותו
והוציא דסיפא ומפרש ר"י דהכא
לאו משמע מומר קאמר דמומר לא
שייך אלא באדם הרגיל לחלל שבתות
אינו נזהר כלל אבל הכא לא ברגיל
חייבי אלא שבמקרה בעלמא חזק קר
שהוציא שיהי דחוק לפי שעה אלא
בשבת שעברה עשה קן אפי' במוסר
לא היה מויק כלום אפי' לר' יהודה
דלאו מומר הוא כדפירשתי אלא דוקא
בשבת זו דמאחר שהחזיק בראשון

רבינו חננאל

לא אפי' וכתבתי אפי'
עד שלא נתן רשותו
והוציא בין בשוגג בין
כמזיד יכול לבטל רשותו
דברי ר' מאיר. ר'
יהודה אוסר בשוגג
יכול לבטל. אבל אם
הוציא במומר לאסור
ע"הוין אין יכול לבטל. שבת
רשותו והוציא
(אחר) בין שנתן בני מזיד
אוסר דברי ר' מאיר.
ר' יהודה א' מור אוסר
שוגג אינו אוסר. ב"א
בשלא החזיקו בני
המבוי במבוי. אבל אם
הוציא הכלים שלהם
והחזיקו בני המבוי
במבוי אע"ג שהוציא
הוא בין בשוגג בין
כמזיד אין אוסר. אמר
סר רבי יהודה אוסר
בלשון אדרת מחר ועשו
צורכיכם במבוי עד
שלא תהאך ויאמר
עליכם אלמא נכרי
הוא ואין ביטול רשות
מועיל במקום נכרי עד
שישכיר. והא אנו תנן
בבביתא עד שאי יוציא
ויאמר עליכם אלמא
לא נכרי הוא ובביטול
מני ליה. אלא אם יוציא
יאמר ומתקין באי שלא
יוציא דקתי בבביתא
שלא יוציא היום. כתי'
יהודה דקתי עד שלא
תהאך. איבעית אימא
לא קשיא הא דקתי ר'
יהודה הצדוק אינו
מבטל אלא הרי הוא
ככברי המחלל שבתות
בפרהסיא והאי כמזיד
המחלל שבתות בצנעא
והא דתניא מומר בגילוי
פנים אינו מבטל רשותו
כו' יורה: דר"מ
מומר דנפק בחומרתא
דמדושא (* אקסר ר'
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

אינו יכול לבטל אחר ביטול דאין יכול עוד לבטל ור"מ סבר דיכול לבטל משום דלא חשיב מחזיק כיון שאחר הניתנה לא החזיק:
כאן במומר לחלל שבתות בפרהסיא. לפירוש הקונט' שהוציא כמזיד דלעיל חשיב מומר אפי' במילי דרבנן וכן משמע מדלגא משני הא והא
בפרהסיא הא בדבריהא הא בדבריהא ותימיה דהא סתם דזוקי אינו נזהר כלל במילי דרבנן אפי' בפרהסיא ותימיה נמי שיהו מבטלים
ועתים רשות קורס שגורו עליהם ר' חזי ור' אפי' דחולין (דף ו') הא סתם חזים אימא מתימיה דבביתא חכמים ותימיה נמי שיהו מבטלים ולא
מזדרי וי"ל שביגיליהם לזויה לפי שיראים מהחכמים כדאשכחן בנדה פרק בעט חטים (דף נ"ג): א"ש ש'עלדוקים אלו מפני שהפירושים:
בין דחיה לר' יהודה נשיאד כסייה. ותימיה דהא סתם נשיאד גופיה נפק בחומרתא דמדושא כדאמרי' במועד קטן בפרק מי שדבק
(דף י"ב): ותימיה ר"ח דהאי גברא דהכא נפק ברשות הרבים והתם בחצר ותימיה אפי' בחצר משמע ההם דאסור דקאמר על ר' חזי
דאיקפד מאי טעמא איקפד אי משום חומרתא דמדושא והא תניא השירים והנזמים והעצמות הרי הן ככל הכלים הניתנין בחצר ואמר עלה
דהאי ברייתא בסוף פרק כירה (שבת דף מ"ג) אמר עולא מאי טעמא הוציא ואיכא תורת כלי עליהן ומדנקט טעמא דתורת כלי משמע דאסור
להקטש בהם בחצר דלא חזו בשבת ואפי' שרי לגורך גופו ולגורך מקומו כמו כל דבר שיש תורת כלי עליהן אע"פ שמלאכהו לאסור כדאמר
בפרק כמה אשה (שם דף ס"ד): כל מקום שאסרו חכמים ללאת בו לרה"י אסור ללאת בו לחצר חוץ מבבול ופאה נכרית ואור"י דודאי שיריה
וגומים וטבעות אסור להקטש בהם בחצר שם יאל בן לרה"י וברשות הרבים אסור ילמא שליף ומחוי ולא חשיב גזירה לגזירה אבל חומרתא
דמדושא אינו תכשיט כלל ואפי' הוציאה באצבעו לחצר ליכא אסור משום תכשיט דלאו תכשיט הוא אלא איסור טעמא בעלמא הוא דאיכא כלשון
רשאון שפירש בקונט' טענת (י) שחומתא ממין אחר ולא כלשון ז' שפירש קשר של בשמים וכן (ב) במועד קטן (דף י"ב): דמדתיה ליה לשירים וגומים
וטבעות ור' יהודה נשיאד לגורך גופו ולגורך מקומו אפיקיהו כגון לטייל בהם את היתעוק או שאר עניינים ומשום הכי קאמר מ"ש איקפד
דאיסור טעמא ליכא אפי' יש עליה תורת כלי כדתימיה השירים והנזמים והעצמות הרי הן ככל הכלים הניתנין בחצר ואמר עלה
טעמא ליכא איסור תכשיט פשיטא דליכא דאטו עשוי תכשיט אלא כמו עין בעלמא שטעמו לחוסם זה חומתא ור"מ מפרש דתרייהו נפקי
לרה"י ר' יהודה נשיאד באצבעותיה והוא גברא בקומו ואם היה מותר לטעול היה יכול להקטש בו לרה"י ששכשעו הוא ולא שייך למזור
בזאב (י) שליף ומחוי לכך לא הושרך להביא ראייה חלף על הטעמא דלא חשיב כחתיכה של מתכת או של עץ דעלמא ומייה קשה לר"י
דה היה יכול לדקדק מן חתי' דפ' כמה אשה יוצאה (שבת דף מ"ג). דתנן בטבעת שאין עליה חוסם לא תלף ואם יאלה אינה חייבת
תשאת ש"מ דחשיב ראייות לתכשיט ועוד דלישנא דנפק לא משמע בקומו:

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

שבת כוכבים איתניהו נמי בתוספתא בכורות (פ"ק ג) דתניא חשוד על עבודת כוכבים חשוד על כל המצות שבתורה ולא לפרעו אלא מיכן ולהבא שנה' (בבביתא ע"ו) לכן היום אבשר צוה ה' יהודה:
חזקת
אפי' אמר רב יוסף ס"ט
אקסר והתניא השירים
והנזמים והמבנות הרי
הן ככלים המספלין
בבצר וזה המומר נפיק
בה בשבת ברה"י.
בהרי דהויה לר' יהודה
בניחא כשיהא להו
חומרתא כלומר נחביש
פנים. אמר כנון ו'
שאני מחלל שבת
בגילוי פנים יכול לבטל
רשות לר' יהודה. אמר
רב הונא איהו ישראל
מומר זה המחלל שבת

גב א מיי פ"ב מלכות
עירובין הלכה י'
כג ע"ג חזקת חזקת אר"ח
כ"י ע"ג סוף ג'
גב ג מ"ו ופנ"ג ע"ג
קוביע חז"ל ס"י
ע"ג סוף ג'

גמ' א

גב ג מיי פ"ב מלכות
עירובין הלכה י'
כג ע"ג חזקת חזקת אר"ח
כ"י ע"ג סוף ג'
גב ג מ"ו ופנ"ג ע"ג
קוביע חז"ל ס"י
ע"ג סוף ג'

גב ג מיי פ"ב מלכות
עירובין הלכה י'
כג ע"ג חזקת חזקת אר"ח
כ"י ע"ג סוף ג'
גב ג מ"ו ופנ"ג ע"ג
קוביע חז"ל ס"י
ע"ג סוף ג'

תת ע"ג

תת ע"ג
תת ע"ג
תת ע"ג

תת ע"ג
תת ע"ג
תת ע"ג

תת ע"ג
תת ע"ג
תת ע"ג

כדיני ממונות כשר דיני נפשות ומשיך דב"א חפ"י כ"י"ג דלמך
עד זומם פסול לכל התורה טלה דע"כ לא קאמר ר"מ הסא אל"א
בזי עד זומם דמזמן דרע לשמים ולבריות אבל הכא דרע לשמים
ולא לבריות לא שמע מיניה דלית ליה לר"מ תשוד לחמד מכל
האסורין להי תשוד לכל התורה טלה
לכ"כ דלא חמד מקילתא לתמירתא
אל"א כדע זומם דמזמן דווקא דרע
לשמים ורע לבריות ומיהו לנביי
דהסא ניחא וק"י"ל כוהיה וי"ל דלפ"י
לכ"כ תשוד לדבר אחד דרע לשמים
ולא לבריות תשוד לכל התורה טלה
כפול"א דה דרע לשמים ולא לבריות
אפ"י מקילתא לתמירתא ותשוד לדבר
אחד דרע לשמים ורע לבריות תשוד
לכל התורה טלה חפ"י"ו רע לשמים
ורע לבריות:

ושלהם

מוחר לו ולכן. והי
אורח לגבייהו פירש
ר"ח דלמך בירושלמי* אכסנאי איט
אוסר לעולם ואומר ר"י דלא דמי
לכ"כ כלל דהסא איירי (ג) כגון הכא
לדור במצוי לשם אכסנאות ולא לקבוע
עלמו דהכי איתא הסא אית תנא
תני *קסדור אוסר מיד ואכסנאי לחת
שליש וזית תנא תני קסדור אוסר
לאחר שלש ואכסנאי איט אוסר
מ"ד קסדור אוסר מיד כרגיל
ואכסנאי לאחר שלש בשאיט רגיל
מ"ד קסדור לאחר שלש כאלין
דעלין ברשות ואכסנאי איט אוסר
לעולם כאלין דלא עלין ברשות:
זע"ה

עד דסוי מומר לנ"ג. והואו והי תשוד לכל מיני דלמך
חמורה ע"ג שכל המורה דה כספר בכל התורה טלה דכתיב וכי
תצו ולא תפסו את כל המצות האלה ובע"ג משמע קרא בהריות
(ד ת. ט): אמר רב נפתלי. איהו יתיראל מומר דקאמר רב הונא
תורה אור. לעיל לענין ביטול רשות קאמר:
ע"ד דהיי מומר לעבודת כוכבים? אמר רב
זכמן בר צ"ח ליתן רשות ולבטל רשות
*וכתניא ישראל מומר משמר שבתו
בשוק מבטל רשות, שאינו משמר שבתו
בשוק אינו מבטל רשות מפני שאמר ישראל
נמטל רשות ונותן רשות ובכרי עד שישכיר
כ"ד יאמר לו רשותי קניה לך רשותי
מבטלת לך ענה ואין צורך לכות *ב
א"ש אמר האי הגאון הוא דחמירא עליה
שבת כע"ז כדתניא *מכב"ם ולא כולכב"ם
פרט למומר מכב"ם בכב"ם חלקתי ולא באומות
מן הבהמה להביא בני אדם הדומין
לבהמה מכאן אמרו מקבלין קרבנות
מפושעי ישראל כדי שיחזרו בתשובה חוץ
מן המומר והמנסך יין והמחלל שבתות
בפרהסיא הא גופא משיא אמרתמכב"ם ולא
כולכב"ם להוציא את המומר והדר תני מקבלין
קרבנות מפושעי ישראל הא לא קשיא רישא
במומר לכל התורה כולה מציעתא במומר
לדבר אחד אימא סיפא חוץ מן המומר
המנסך יין האי מומר היכי דמי: אי מומר
לכל התורה היינו רישא, אי לדבר אחד
קשיא מציעתא? אלא לאו הכי קאמר חוץ
מן המומר לגלגל שבתות בפרהסיא

אלמא ע"ז ושבת כי הדר
היינו שמע מינה: מתני *יאניש
היינו שבת אחד מהן ורא עירובין ומלהניח לו ולהם
ושלהם מותרין לו ולדם, להניח לו רשותו: הוא מותר והן אסורין. הן שנים
אסורין זה על זה, שאחד נותן רשות ונמטל רשות, שנים נותנין רשות ואין נמטלין
רשות. מאימתי נותנין רשות? ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשיכה.
מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד ה"ו אוסר דברי ר' מאיר ר' יהודה
אוסר במזיד אוסר, בשוגג אינו אוסר: ג' ב"ה הן הוא דאסור הא חצירו שריא
היכי דמי: אי דבטיל ביתו אמאי אסור, אי דלא בטיל, חצירו אמאי שריא? הכא
במאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא
סברי רבנן *המבטל רשות חצירו, רשותו ביתו לא ביטל דדירי איניש
א"בתי בלא חצר, ושלחן מותר לו ולחן מאי טעמא דהוי אורת לגבייהו:
אנתנו לו רשותו הוא מותר והן אסורין: ונדיהו אינהו לגביה ב"ה אורת לחן
לגבי חמשה הוי אורת חמשה לגבי חד לא הוי אורת: ע"ג *מבטלין רשות חצירו
והורוין ומבטלין? הכי קאמר נתנו לו רשותו מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי-אי נותן תנינא, אי
נמטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשימא מהו דתימא
ליגזר

חצירו: הכי קאמר נתנו לו רשותו מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי-אי נותן תנינא, אי
נמטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשימא מהו דתימא
ליגזר

חצירו: הכי קאמר נתנו לו רשותו מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי-אי נותן תנינא, אי
נמטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשימא מהו דתימא
ליגזר

לעיל לענין ביטול רשות קאמר:
ע"ד דהיי מומר לעבודת כוכבים? אמר רב
זכמן בר צ"ח ליתן רשות ולבטל רשות
*וכתניא ישראל מומר משמר שבתו
בשוק מבטל רשות, שאינו משמר שבתו
בשוק אינו מבטל רשות מפני שאמר ישראל
נמטל רשות ונותן רשות ובכרי עד שישכיר
כ"ד יאמר לו רשותי קניה לך רשותי
מבטלת לך ענה ואין צורך לכות *ב
א"ש אמר האי הגאון הוא דחמירא עליה
שבת כע"ז כדתניא *מכב"ם ולא כולכב"ם
פרט למומר מכב"ם בכב"ם חלקתי ולא באומות
מן הבהמה להביא בני אדם הדומין
לבהמה מכאן אמרו מקבלין קרבנות
מפושעי ישראל כדי שיחזרו בתשובה חוץ
מן המומר והמנסך יין והמחלל שבתות
בפרהסיא הא גופא משיא אמרתמכב"ם ולא
כולכב"ם להוציא את המומר והדר תני מקבלין
קרבנות מפושעי ישראל הא לא קשיא רישא
במומר לכל התורה כולה מציעתא במומר
לדבר אחד אימא סיפא חוץ מן המומר
המנסך יין האי מומר היכי דמי: אי מומר
לכל התורה היינו רישא, אי לדבר אחד
קשיא מציעתא? אלא לאו הכי קאמר חוץ
מן המומר לגלגל שבתות בפרהסיא

אלמא ע"ז ושבת כי הדר
היינו שמע מינה: מתני *יאניש
היינו שבת אחד מהן ורא עירובין ומלהניח לו ולהם
ושלהם מותרין לו ולדם, להניח לו רשותו: הוא מותר והן אסורין. הן שנים
אסורין זה על זה, שאחד נותן רשות ונמטל רשות, שנים נותנין רשות ואין נמטלין
רשות. מאימתי נותנין רשות? ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשיכה.
מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד ה"ו אוסר דברי ר' מאיר ר' יהודה
אוסר במזיד אוסר, בשוגג אינו אוסר: ג' ב"ה הן הוא דאסור הא חצירו שריא
היכי דמי: אי דבטיל ביתו אמאי אסור, אי דלא בטיל, חצירו אמאי שריא? הכא
במאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא
סברי רבנן *המבטל רשות חצירו, רשותו ביתו לא ביטל דדירי איניש
א"בתי בלא חצר, ושלחן מותר לו ולחן מאי טעמא דהוי אורת לגבייהו:
אנתנו לו רשותו הוא מותר והן אסורין: ונדיהו אינהו לגביה ב"ה אורת לחן
לגבי חמשה הוי אורת חמשה לגבי חד לא הוי אורת: ע"ג *מבטלין רשות חצירו
והורוין ומבטלין? הכי קאמר נתנו לו רשותו מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי-אי נותן תנינא, אי
נמטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשימא מהו דתימא
ליגזר

חצירו: הכי קאמר נתנו לו רשותו מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי-אי נותן תנינא, אי
נמטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשימא מהו דתימא
ליגזר

חצירו: הכי קאמר נתנו לו רשותו מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי-אי נותן תנינא, אי
נמטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשימא מהו דתימא
ליגזר

חצירו: הכי קאמר נתנו לו רשותו מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי-אי נותן תנינא, אי
נמטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשימא מהו דתימא
ליגזר

[פוסט פ"ב
פ"ג דף סד:
מולין 97 א.]

[מולין 97 ב.]

[עיל דף כו.]

[עיל כו:]

[עיל סת:]

הגרות
הבית

(6) ששי ד"ה
נותן וכו'
דכילי לכו
למח: (ג) ת"ס
וכו' ושלם
וכו' דהסא
איירי כע"ז
הכא ר"ב כ"ה
כ"ה ופנ"ג
וכו' ס"י

היינו שבת אחד מהן ורא עירובין ומלהניח לו ולהם
ושלהם מותרין לו ולדם, להניח לו רשותו: הוא מותר והן אסורין. הן שנים
אסורין זה על זה, שאחד נותן רשות ונמטל רשות, שנים נותנין רשות ואין נמטלין
רשות. מאימתי נותנין רשות? ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשיכה.
מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד ה"ו אוסר דברי ר' מאיר ר' יהודה
אוסר במזיד אוסר, בשוגג אינו אוסר: ג' ב"ה הן הוא דאסור הא חצירו שריא
היכי דמי: אי דבטיל ביתו אמאי אסור, אי דלא בטיל, חצירו אמאי שריא? הכא
במאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא
סברי רבנן *המבטל רשות חצירו, רשותו ביתו לא ביטל דדירי איניש
א"בתי בלא חצר, ושלחן מותר לו ולחן מאי טעמא דהוי אורת לגבייהו:
אנתנו לו רשותו הוא מותר והן אסורין: ונדיהו אינהו לגביה ב"ה אורת לחן
לגבי חמשה הוי אורת חמשה לגבי חד לא הוי אורת: ע"ג *מבטלין רשות חצירו
והורוין ומבטלין? הכי קאמר נתנו לו רשותו מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשימא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי-אי נותן תנינא, אי
נמטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשימא מהו דתימא
ליגזר